

storslaaet Udsigt til Landet ovre paa den anden Side . . . et nøgent, bølgeformet Agerland, gennemkrydset af Markskel og lange, snorlige Stendiger, der strakte sig hen over alle Bakkerne som styrkende Ribber. Derovre paa Landets højeste Punkt øjnedes Vejlbj med det højtragende Poppeltræ i Præstegaardshaven. Spredt omkring paa Markerne laa hvidkalkede Huse, der gnistrede i Solen som Spejlstumper, og helt nede i Syd skimtedes — som en Ø i Fjorden — Skibberup Næs med den ensomt liggende Kirke.

Emanuel stod længe ubevægelig ved Foden af Sømærket. Han stirrede over paa sit forrige Hjem som paa en Drømme-Aabenbaring. Det var ikke, fordi Gensynet kom ham overraskende, — tværtimod. Men han var i Øjeblikket uforberedt, følte sig overrumplet af det i den Sindsstemning, hvori Dagens mange forskellige Oplevelser havde sat ham. Han havde i Begyndelsen endog ondt ved at tro, at denne golde, fremmedudseende Banke virkelig var hans gamle Hjemstavn, hvor han havde levet sit Livs syv lykkeligste Aar, . . . virkelig var den Plet af Jord, hvorom hans Tanker ved Dag og Nat havde kredset som Fuglen om sin Rede.

Men efterhaanden som hans Øje blev hjemme-